

11A 106/2016 - 25-

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce **Tomáše Peciny**, bytem v Praze 2, Slezská 1668/56, zastoupeného JUDr. Petrem Kočím, Ph. D., advokátem se sídlem v Praze 1, Opletalova 1535/4, proti žalovanému **Ministerstvu spravedlnosti České republiky**, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 424/16, o žalobě na ochraně proti nečinnosti žalovaného

t a k t o:

I. Řízení se z a s t a v u j e.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 13.342,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Petra Kočího, Ph. D., advokáta.

III. Žalobci se vrací část zaplaceného soudního poplatku v částce 1.000,-Kč, který bude vyplacen ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Městského soudu v Praze k rukám zástupce žalobce JUDr. Petra Kočího, Ph. D., advokáta.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal ochrany před nečinností žalovaného správního orgánu s odůvodněním, že dne 14. 6. 2016 zaslal žalovanému žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, přičemž požadoval poskytnutí kompletních a aktualizovaných dat informačního systému *infoSoud*, z nichž jsou generovány výstupy pro přehled nařízených soudních jednání v následujících třiceti dnech, dostupný z portálu Ministerstva spravedlnosti *infoSoud* na adrese <http://infosoud.justice.cz>

Podáním ze dne 4. 11. 2016 vzal žalobce podanou žalobu zpět, neboť namítané průtahy ustaly a žalovaný vydal dne 4. 11. 2016 rozhodnutí, jímž žalobcovu žádost vyřídil. Žalobce s ohledem na tyto skutečnosti požádal o přiznání náhrady nákladů řízení, neboť ke zpětvzetí žaloby došlo v důsledku pozdějšího chování žalovaného.

Podle ustanovení § 37 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), může žalobce vzít svůj návrh zcela nebo z části zpět, dokud o něm soud nerozhodl. Podle § 47 písm. a) s. ř. s. soud řízení zastaví, vzal-li

navrhovatel svůj návrh zpět. S přihlédnutím ke zpětvzetí podané žaloby rozhodl soud podle uvedeného ustanovení § 47 s. ř. s. a řízení zastavil.

Vzhledem k tomu, že se žalobce domáhal náhrady nákladů řízení, zabýval se soud otázkou, zda jsou splněny zákonem stanovené pro její přiznání.

Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. platí, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však žalobce podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce, nebo, bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.

Soud posoudil otázku, zda jsou splněny podmínky uvedené ve větě druhé ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., přitom vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2011, č. j. 5Ans 5/2010 – 49, v němž Nejvyšší správní soud vyjádřil, že při rozhodování o náhradě nákladů řízení podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že v žalobě tvrzená nečinnost byla odstraněna, je nutno výhradně pro účel posouzení otázky důvodnosti přiznat náhradu nákladů řízení posoudit, zda žaloba by jinak byla důvodná.

V daném případě žalobce poukazoval na to, že žalovaný byl v řízení o jím podaném odvolání nečinný, když nerozhodl bezodkladně, respektive nerozhodl v zákonné lhůtě, když mu není známa žádná zákonná překážka, která by bránila meritornímu rozhodnutí o odvolání žalobce.

Soud ze spisového materiálu zjistil, že žalobce podal dne 11. 7. 2016 stížnost na postup žalovaného podle § 16a odstavec 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, když žalovaný jej předcházejícím vyrozuměním ze dne 29. 6. 2016 informoval o tom, že žádost vyřídí v zákonem stanovené lhůtě prodloužené o deset dnů. Žalovaný však zůstal nečinný až do dne 4. 11. 2016, kdy vydal meritorní rozhodnutí č. j. MSP-543/2016-OSV-OSV/9, jímž žádost žalobce podle § 2 odstavců 1 a 4 a § 20 odstavec 4 zákona o svobodném přístupu k informacím odmítl.

Bylo na městském soudu, aby posoudil, zda stížnost na postup žalovaného ze dne 11. 7. 2016 lze považovat za úkon, kterým se domáhal ochrany proti nečinnosti ještě před tím, než se domáhal této ochrany před soudem. Městský soud v Praze vycházel z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2014, č. j. 8Ans 2/2012 – 278. V něm soud vyslovil, že účastník řízení je povinen vyčerpat prostředek ochrany proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu před podáním žaloby podle § 79 s. ř. s. i za situace, kdy se domáhá ochrany proti nečinnosti ústředního správního úřadu. Za této situace městský soud dovodil, že užití ochrany před nečinností v podmínkách zákona o svobodném přístupu k informacím je pouze subsidiárním prostředkem pro případy, kdy určitou nečinnost povinného subjektu nebo jeho nadřízeného orgánu neřeší sám zákon o svobodném přístupu k informacím. Protože však stížnost podle § 16a odstavec 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím sama o sobě představuje prostředek ochrany proti nečinnosti povinného subjektu, je v případě, kdy lze podat proti nečinnosti povinného subjektu stížnost, vyloučeno řešit stejnou situaci ochranou před nečinností podle správního řádu.

Podmínku vyčerpání prostředku proti nečinnosti před správním orgánem bylo proto z uvedených důvodů podle názoru městského soudu třeba považovat za splněnou.

Soud se dále zabýval otázkou, zda žaloba byla důvodná, respektive otázkou, zda na straně žalovaného byly průtahy při vyřizování žádosti žalobce o poskytnutí informací.

V daném případě je ze spisového materiálu patrné, že žalovaný správní orgán byl nečinný v řízení o žádosti žalobce ode dne 10. 7. 2016, kdy marně uplynula lhůta, stanovená žalovaným v dopise žalobce ze dne 29. 6. 2016. Soud dále zjistil, že v období po uplynutí této lhůty žalovaný nečinil žádné úkony směřující k tomu, aby mohl posoudit důvodnost podané žádosti, když jediným jeho úkonem bylo až vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti dne 4. 11. 2016.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že v nyní posuzované věci byly splněny podmínky pro to, aby žalobci bylo právo na náhradu nákladů řízení přiznáno.

Podle ustanovení § 60 odstavec 3 s. ř. s. tak žalobci náleží právo na náhradu důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem JUDr. Petrem Kočím podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč (za převzetí věci, sepsání žaloby a zpětvzetí žaloby), a tři režijní paušály po 300,- Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení žalobce v dané věci 10.200,- Kč. Další náklady představuje žalobcem zaplacená a soudem nevrácená (viz dále) část soudního poplatku z podané žaloby ve výši 1.000 Kč. K uvedené částce přísluší žalobci právo na částku 2.142,- Kč jako 21% daň z přidané hodnoty z určené odměny, neboť zástupce žalobce soudu prokázal, že je plátcem této daně. Celkem odměna za zastupování představuje částku ve výši 13.342,- Kč.

Výrok o vrácení části soudního poplatku se opírá o ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož platí, že soud vrátí v případě, je-li řízení zastaveno před prvním jednáním, z účtu soudu zaplacený soudní poplatek za řízení snížený o 20%, nejméně však o 1.000,-Kč. V této věci žalobce zaplatil soudní poplatek ve výši 2.000,-Kč, proto soud rozhodl o vrácení části zaplaceného soudního poplatku v částce 1.000,- Kč v zákonné třicetidenní lhůtě k rukám zástupce žalobce JUDr. Petra Kočího, advokáta.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. listopadu 2016

JUDr. Hana V e b e r o v á v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Mikolášová